

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАНА“ вносить: в Австрії:

на цілий рік 24 К
на шість років 12 К
на чверть року 6 К
на місяць 2 К

За границю:

на цілий рік: зі щоденною висилкою 7 долларів або 14 рублів; з висилкою двічі в тиждень 6 долларів або 12 рублів; з висилкою що суботи 5 долларів або 10 руб. Поодинокі числа по 10 сотків.

Телефон Редакції ч. 1484.

Конто почт. щадниці ч. 98.704.

РУСЛАН

ХРИСТИЯНСЬКО-СУСПІЛЬНИЙ ДНЕВНИК.

„Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми сердце і віра руска“. — З Русланових польміє М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділі і руских свят о 5 год. по полудні. — Редакція, адміністрація і експедиція „Руслана“ при ул. Хмельовского ч. 15, II поверх. Експедиція місцева в Агенції Соколовского ул. Я-гайлонська.

Рукописи звертає ся лише за попередню засторогу.

Рекламації лише неопечатані в вільні від порта. — Оповідки звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в „Надісланим“ 40 сот. Подяки і приватні донесення по 30 сот. від стрічки

З ПОЛІТИЧНОЇ НИВИ.

(X) Наслідком опорного становища Туреччини мають великі держави європейські, кожда про себе через свого амбасадора, виступити з представленням що до мира. Такий спосіб представлення кождої держави з поодиноким вибрало в тій цілі, щоби се виступлення не мало великого заострення. Кожда з держав обмежить ся тим, що відповідно дотеперішньому свому поступованню супроти Туреччини висловить бажання, щоби довести до мира між Туреччиною а Балканським Союзом. Вість подана в часописах, начеби англ. секретар заграв, справ. Грей виробив окреме посереднє представлення, в дипломатичних віденських кругах зовсім не відома. Нема однак ніякого сумніву, що европ. держави бажать скорого довершення мира між Туреччиною а Балканським Союзом. Між справами спірними, що до котрих ще не досягнуто порозуміння, находить ся справа Адріанополя на першій місці. Друге місце займає справа егейських островів, котра не може бути рішена без порозуміння з европ. державами, бо тут розходять ся не лише о інтереси Туреччини й Балканського Союзу, але також европ. держав.

Невірною показала ся вість з Лондону, начеби Балканський Союз задля того 8 днів визначив Туреччині до віднові переговорів, щоби она тимчасом надумала ся що до відступлення Адріанополя, або щоби тимчасом се місто піддало ся. Про дальше відкриття речинця нових переговорів нема мови.

Передовсім треба ще усунути формальні труднощі, викликані поступованем председника на останнім засіданню конференції, Ст о-

яна Новаковича. Здає ся, що можна буде дійти до порозуміння в сій справі.

Потверджує ся вість, що турецькі відпоручники як перед тим, так і тепер рішучо не будуть згоджувати ся на відступлення Адріанополя, однак є певні позначки, що міродатні круги царгородські будуть приступніші в сій справі, особливо по новім наміренім виступленню европ. держав.

З ріжних сторін потверджують вісти про невідраднє положенє Черногорців під Скутарою, а так само і про щораз трудніше положенє Греків під Яніною.

Як запевняють вісти надіслані до Відня не можна вже вважати Яніни містом обляганим, бо Турки вже від кількох днів ведуть борбу з грецькими військами на отвертім полі. Припускають, що генерал Сапундзакіє, котрий в тих днях досягає границі віку, буде відкликаний від коменди а его місце буде поручене більше рішучому воєводі.

З Лешу (Alesio) і Драчу (Durazzo) наспіли вісти, що Сербі майже зовсім залишили вже висилати там помічні відділи війська, а іменю в часті наслідком свіговиць, а в часті задля заворушення між Альбанцями. Сербські війська імовірно усунуть ся з берега наслідком того морскою дорогою.

Нарада амбасадорів займала ся справою відмеження Альбанії лише з засадничого становища, хоч нема ніякого сумніву що до наміру відмеження автономічної Альбанії. Сего бажать всі держави, але поза се бажанє справа дальше не посунула ся. Більше часу займуть розсліди сербських, російських і австрійських предлог що до відмеження, як спершу сподівали ся, бо рівнобіжно з відмеженням Альбанії буде обговорювана справа у-

правдлення границь між державами Балканського Союзу з одного боку а Туреччиною з другого.

Говорити про корисний хід болгарсько-румунських пересправ було би ще передчасно. Болгария не має охоти вдавати ся в обовязуючі переговори в справі порушеного Румунією питання про відшкодованє. Др. Данев мав заявити румунському міністру ви Йонеску, що Болгария ближше займе ся сею справою аж по заключенню мира з Туреччиною і по переведенню розмеження на Балкані. Не можна сего затати, що в сій справі між Румунією і Болгарією в останних днях відносини заострили ся.

Деякі часописи звіщали сими днями, що між Австро-Угорщиною і Росією, хоч в необовязуючий спосіб, мали відбувати ся переговори що до усунення деяких військових заряджень, однак сї вісти показали ся неправдивими. В міродатних кругах дипломатичних віденських не знають нічого про подібні пересправи.

Після останних вистий лондонські амбасадори порозумівають ся доперва що до виступлення з мировими радами Туреччині, однак в сій справі не одержали від своїх правительств ніяких певних поручень.

Найвища постановова з 4. липня 1871. року у всепольським освітленню.

(Δ) „Słowo Polskie“ з 7. січня 1913. ч. 10, polemizuje в передовиці п. з. „Kryzys polityki polskiej w Wiedniu. — Skandaliczny

epizod“ з др. Яворским, референтом університетської справи в Колі польським і закладає єму, що він в своїй статі (поданій в „Czas-і“) „stanął po prostu na stanowisku ukraińskiem (rozstrzeleń „Sl. P.“), dowodząc, że „wedle cesarskiego postanowienia z r. 1871. wykłady na uniwersytecie lwowskim odbywać się mają w języku polskim i ruskim“.

Дальше пише „Słowo Polskie“ так: „Jeden z najlepszych znawców sprawy uniwersyteckiej powiedział nam po przeczytaniu tego artykułu „Czasu“:

— „Taktwierdzą Rusini, ale takiego postanowienia w roku 1871 nie wydano. Wedle tego postanowienia wolno było Polakom i Rusinom starać się o habilitację i wykładać także(?) w języku polskim i ruskim obok języka niemieckiego, który nadal pozostał wykładowym i urzędowym“.

Шкода, що редакція „Słowa Pols.“, замисль удавати ся до „jednego z najlepszych znawców sprawy uniwersyteckiej“, не заглянула сама до „Erlass-y des Ministers für K. u. U. vom 11. Juli 1871, Z. 523 Präsen den Statthaltereileiter für Galizien und an den akademischen Senat der Universität in Lemberg“ (котрий ми цитували вже в „Руслані“ 1912, ч. 286). Бо зараз в першій уступі прочиталаб агадана редакція таке:

„Se. k. u. k. Ap. Majestät haben mit Ab. Entschl. vom 4 d. M. ag. anzuordnen geruht, dass die Beschreibungen, welche der Abhaltung von polnischen und ruthenischen Vorträgen an der rechts- und staatswissenschaftlichen und philosophischen Fakultät der Universität in Lemberg bisnun entgegenstanden sind, gänzlich zu entfallen

Тимко де Улович Перейма.

Різдвяне оповіданє.

Присвячую Вп. Радикови Василю Ридар Яворському.

Старий Лемко Ваньо Квочка хоч третій день вже не їв нічого, то ще і в нинішню днину аві згадати про їду не може; бо тоска так здавила старому груди, що не в силі навіть кусника хліба до рота вложити. Справді добрі люди надавали єму доволі всякого добра — повні торби, було би і в двійню гаряд чим святій вечер провести; та що з того — коли сердечному „няньови“ не доведеть ся на святій вечер серед рідні, серед святкуючої громади за колядою повеселити ся. Бо він бездомний, жебрак нещасний, навіть криві над головою не має, а лиш блукає по під чужі загати і нишком втирає слези.

Було, і він колись, як заможний, статочний „газда“ зі своєю Тевдосою, як закон велить, після звичаю опроваджував се велике святю. Покійна Тевдоса — дай їй Боже небо — в цілім селі, було, найскорше затопить в печи, щоби і найскорше відтак позбирати з поля свою працю; тай аж дванадцять страв „пристроїть“; бо він газда, всякому бажав догодити і хто тільки нагодив ся в той день до него, то голодний з хижки не вийшов. До вечері звичайно засідало їх не мало, він, его

Тевдоса, син одинак Фецьо, ну і домашна челядь. А коли не вдало ся ще декого із родина, або сусідів запросити, то сиріт бідних брали на вечеру, щоби і з ними як рідні з рідними Різдво Христове провести. Памятали добре тоє, що Христос родив ся в найбільшій нужді, бо навіть в чужій стайні межі „живинами“, а від пастих починаючи, на царях кінчачи, всі єму припосили дари.

І як добрий господар про нічо не забував в нинішню днину — всього доглянув, всьому старав ся догодити, щоби відтак нічо не відказувало на него. По молитві, ще заким зачер ложку страви, скорше, подасть було вечеру своєї худібці, поклядає сина, а і инший всякій живині, що в его загороді жила, вечерю заставить; бо рад був, щоби всьо з ним разом споживало і щоби ся дарило „од віка до віка“, щоби мав ся, як ся земля має о святім Івані, тай щоби Панбіг посилав єму достатків.

А навіть і зо світля, чи то шкідливе чи не шкідливе, до святюї вечері покличе, і воробців — щоби зерна не випивали і кертиць — щоби лук не псували, бо зі всяким на святі бажав жити в згоді.

Тай тому то, від малого до великого всяке любило старого Квочку, всі его знали, всі поважали, бо для всіх буз приязний і зичливий.

Щасливі були то люди. А вже найбільшим для них щастем був снрок їх єдиний, здоровий, рум'яний і веселий Фецько.

Перше всього, щоби колачик дитині з

міста привезти, а навіть і першу чарку палюнки наляти, бо то серденько, бо то чадочко єдине наше. Так і виховував ся пустяк Фецьо в добрі, в достатках, чого душа забажала, всього мав доволі.

Няню! дайте на музику, мамо, на палюнку, а старі от най там, покіль молоде і поскаче, бо відтак вже і ніколи не буде. В нічому не здержували. Бувало, і ока на одинака не скрилять, хоч не раз, чи на селі, чи в корчмі і ширше розгуляв ся. З того люди аж зненавиділи Феця, тай нишком старому Квочці не добре ворожили на старість.

Вже і оженили его. Бог дав і внуків, а старі тішать ся, тай діток маленьких із рук не спускають.

— Няню! Грунт мені запишете — най газдую, бо і коли газдувати буду. Юж достанодост на вас-єм ся наробию.

Не було иншої рада; коли хоче, то нехай газде — і записали. Думали сердєги, що з тим вже і спокій настане. Но деж там, настало ще гірше. Фецьо вже більше тепер заглядав до чарки, а вертаючи ночами домів паний — став побивати жінку, діти, тай їх стареньких виганяти з хати.

— Зйд-ле з пеца стара гадиче, юж-єс ся дост нагріла, лем кашлєш і гниєш — хісна з тья немам жадного; чом юж раз не здишеш?! А ти старий згняляку задихливий чом ся не виносиш з хижки — докаль будеш смердїти!

Тай заридали старі мов діти. Тевдоса з великого жалю якось в недової попрацала

недоброго сина, а і Ваньо остав ся сиротою на світлі. І довго він зносив наругу, довго терпів проклони, довго мовчки ковтав гірські слези, аж коли послідній раз син его вернув з міста підштий і побив старого так немилосердно, що аж під постіль заліз нещасний і там перележав до рана; — вирік ся Ваньо такого сина, покінув милу хатину і рішив ся о жебранім хлібі дождати смерті. Та коли виходив з хати, не кинув на дитий проклонем; вітцївска любов не дозволяла сего зробити, тільки поблагословив внуків — перехрестив ся тричі, і в світ за очі поволік старечі кости. Та ось вже девятий раз доводить ся спроти самому зустрічати той святій вечер. Та коби сей вечер був вже хоч послідний.

Ой діти, діти невдячні! — Ти, няню, грацюй, складай цент до centa, скибу до скиби, плекай дитину, розщипай ся над нею, щоби і вітрець на дитинку не завяв, колачик принеси з міста, грунт віддай дитинці, а та дитинка відтак на старість і руку на тебе піднесе, та мов собаку невдїбну до служби вижене тебе з хати, що на склоні житя, ти сиволосий батьку, голови не маш де приклонити і мов звір блукаєш по селлах, бо в своєму рідному соромно і жалко людям в очи заглянути. Але нехай діє ся воля Божа. Бог знає, що робить. Він і кару зіслав на мене за те, що більше глядів я на сина, чим на его святі закони. І покотились по скостенілім лицю студені старечі слези.

А в нинішню днину міг він де небудь у

Печі, кухні нафлеві нові ставить а старі реперує Михайло Залідей, концес. майстер кафлярский Львів, ул. Городецька ч. 10.

haben und auf die Lehrkanzeln dieser Fakultäten in Zukunft nur Kandidaten, welche zum Vortrage in einer der beiden Landessprachen vollkommen befähigt sind, berufen werden können".

І хоч др. Чоловський („Słowo Polskie" 1912, ч. 608) заявляє, що з виданням розпорядку Мін. Пр. з 1882 р. „postanowienie z 4. lipca 1871, które dopuszczalo język ruski na równi z polskim w wykładach — straciło swoje znaczenie", то троха кращий знавець сеї справи, проф. Стажинський пише так (его слова ми вже два рази цитували в „Руслані" 1912, ч. 286 і 1913 ч. 6): ten nowy stan prawny polega tylko na reskrypcie ministerjalnym, nie mogącym derogować Najwyższych postanowień, а skutkiem tego nie może być uważany pod względem formalnym jako zupełnie wystarczający (Historia Uniw. Lw. II, ст. 54). А що Найвища постанова з 1871 р. до нині є обов'язуючою для Львівського Університету, доказом сего факт, що она не звесена ніякою іншою Найвищою постановою й містять ся в збірці п. в. „Die österreichischen Universitätsgesetze. Sammlung der für die österreichischen Universitäten gültigen Gesetze, im Auftrage des k. k. Ministeriums für Kultus und Unterricht.. herausgegeben von Dr. Leo Ritter Beck von Managetta und Dr. Carl von Kelle". (Wien 1906, Nr. 13, S. 17—18).

Колиж „Słowo Polskie" пише, що „w r. 1871 był Uniwersytet niemieckim, а dopiero w r. 1879 w r. 1882 dzięki faktycznemu opranowaniu Uniwersytetu przez Polaków został Uniwersytet także formalnie Niemcom odebrany і права polskiego języka jako urzędowego i wykładowego zostały uznane", то наведемо тут знов слова проф. Стажинського, що рескрипт М. Пр. з 1882 не лише „nie może być uważany pod względem formalnym jako zupełnie wystarczający", але „Tak samo nie jest zupełnie zadowolającą się pod względem merytorycznym". Бо хоч після сего рескрипту „Alle Professoren in der Regel zur Abhaltung der ihnen obliegenden Vorlesungen in der polnischen Sprache verbunden sind", то єдначе „nie jest prawnie wykładowczą możebnoś, zarządzenia w danym razie wykładów niemieckich. Nie przypuszczamy ani na chwilę, by się to kiedy faktycznie stać mogło lub miało, ale formalnie jest możebne, а zatem nie może być przemilczane

tam, gdzie się rzecz traktuje akademicznie" (Hist. Uniw. Lwows. II, ст. 54).

Коли Львівський Університет після Найв. постанови з 1871 р., як твердить „Słowo Polskie", не є утравквістичним, то після рескрипту Мін. Пр. з 1882 р. не є він також польським, бо можуть бути на нїм допущені й німецькі виклади. Найвища постанова з 1879 р. про польський язык яко „Geschäftssprache der Akad. Behörden" не надає ще Львівському Університетови права до польськості. Чей же і учительські семінарії в Галичині мають яко „Geschäftssprache" польський язык, а з огляду на викладний польський і руский язык є они утравквістичні.

Просимо домагати ся „Руслана" по всіх реставраціях, казарнях, торговлях і приведувати нам нових передилатників в кругах своїх знайомих.

Допусь з Fort William (з Канади).

(Приїзд Єго Преосвящен. Никити Будки до Канади). (Конець).

О пів до десятої години Преосвященний зі мною: о. Л. Сембратовичем були в церкві. В церковних дверях відбуло ся привітання Преосвященого серед незвичайно численно зібраного народу місцевого і замісцевого церковним куратором прекрасною віршованою промовою, хлібом і сіллю. Після того Преосвященний із своїм отцем секретарем і капеляном о. Балою, вже прибраними згаданими отцями після церемонії нашого прекрасного обряду були впроваджені до престолу. Зарав зачалась перша архієрейська служба Божа на канадській землі, при асистії о. Винярського і моїй, а о. Бала був капеляном. Не буду згадувати о удачній сіві місцевого церковного хору під проводом місцевого дяка п. Василя Петрини. Незвичайне вражіння зробила ся хвиля на вірних, котрі числом около 1.000 битоком заповнили церкву. Вершком потрясаючого вражіння сеї історичної хвилі, як самі Преосвященний сказали, на усіх нас присутніх була коротка, сердечна, вітдівська, повна любови промова Єго Преосвященства, яка навіть на самих вже довголітніх і запеклих ріжними госьвідами наших вірних і кураторів церковних мимохіть витиснула обильні і щирі сльози радості і щастя. Не диво, що Преосвященний таким успіхом видимим своєї

першої частини поміж першими своїми дітьми рускої Церкви чули ся покріплені. Мимо утоми безнастанно кількамісячною подорожжю і нових вражіннь Преосвященний ще обіцяв прибути на вечірню відправу і потішити ще раз вірних своєю присутністю і наукою. По богослуженю перед відїздом удїлили всім архієрейського благословення від сьвятїшого Отця Пія Х.

Запрошені Єго Преосвященство місцевим лат. архієпископом з французкої нації Mgr. Paul Bruchesi, на обіді оваційно всіми присутними єпископами і архієпископами, котрі в дорозі на консекрацію нового єпископа Msgr. Le Blanc з St. John M. B. затримались під неділю з гостинною у місцевого, великої поваги і симпатії архієпископа, наш Преосвященний мали нагоду сячити ся з самим делегатом сьв. Отця для Канади і мали з ним довшу кількогодінну конференцію. На обіді було кількадесят представників ріжних товаристств і католицкої інтелігенції з Montreal, котрі з особливим признанем віднесли ся до першого руского Єпископа і томуж не диво, що і для цілого міста великого і найбільшого Канади наш Преосвященний став героєм і головною постатю дня. Уже в найближшій числі преси Montreal можна було крім фотографічної знімки Преосвященого і побачити прекрасну оцінку першого вражіння приїзду і в очи впадаючі прикмети особи Єго Преосвященства.

І так в одній з часописий щоденних в прекрасній похвальній спосіб описано ту енергію і надмірну працю Єго Преосвященства, що мимо так довгої подорожжї і трудів в тій самій хвилі свого приїзду потрафив вже для народа і рускої Церкви не лише в Montreal, але в порозуміню з делегатом апостольським багато зробити, щоби після слів сьв. Павла стати правдивим Єго наслідником.

Дивували ся ми ще більше сему пожертвованню, енергії і інтензивній праці Єго Преосвященства, що не маючи хвилі відпочинку, вже о 5. год. по пол. з о. Сембратовичем зачав вечірню відправу в церкві, цілий час до кінця богослуження, як звичайний сьвященик сповідав людей. Доперва на саму науку перервав сповідь. По довшій прегарній науці з особливим натиском доброго виховання дїтий і рускої школи всім тим, що того дня приступили до сьв. Тайн, роздавали пам'яткові образці, бо замовлені в Римі і самим сьв. Отцем благословені. Пам'ятки для Русинів не прийшли на час. В сій праці вже минув час, а Преосвященний ще відбували звичаєм тутешним мітинг з кураторами церковними в парохіальній справі. Доперва коло 9. год. могли з нами засісти у палаті місцевого архієпископа до вечері і до обговорення дальшого плану на завтра. А і завтрішний день поведїлка був днем праці для Преосвященого, сповіда великого числа людей самим Преосвященим, які мимо будного дня і платної роботи у великім числі ще раз прийшли на се архієрейське богослуження, хоч оно не могло бути на певно заповіджене.

Ві второк, т. є 10. грудня 1912.

На поручене Преосвященого о. Винярський, котрий вже рад був вернути до краю, поїхав до Sydney, капелян Єго Преосвященства о. Бала з річками до Winnipeg, самі Преосвященний з о. Сембратовичем до Ottawa в справі церкви, резиденції канадського правительства, парламенту, а я відїхав назад до Fort William, щоби тут приготувати приїзд Єго Преосвященства. Як раз вчора дістав я вість телеграфом, що Преосвященний завтра в переїзді до Winnipeg, в середу о 9. год. 18. с. м. загостять до Fort William і з сею вісткою можу подїлати ся з читачами Вашої цїнної часописи. В Winnipeg (з Fort William 12 год. їзду) 19. с. м. на сам празник рускої Церкви сьв. о. Николая очікують вірні Єго Преосвященства.

О. Др. К. Єрми місцевий душпастир.

Ропиця руска, 24. грудня 1912.

Війна на Балкані.

Посередництво держав.

Італійська „Tribuna" доносить з Львондона, що сер Грей предложив в імені амбасадорів турецьким відіоручникам предлогу, щоби Туреччина відступила Адриянополь, а за те дістане деякі привілеї що до мошей і інших турецьких будинків. Здає ся, що Грей одержав від турецьких відіоручників не формальне але довірочне запевнене, що Порта не займе в тій справі непримиримого становища. Крок держав в Царгороді має бути вже постановлений, але зараз не наступить, бо межі державами требають ще переговори. Що до єгейських островів держави є за тим, щоби найважнійші острови при Дарданелях полишили ся при Туреччині.

„Tribuna" запевнює, що що до сеї справи становище Італії є згідне з поглядами більшости держав. Амбасадори усталили зміст збірної ноти, яка дораджує Туреччині заклучити мир. Ноту сю мають вручити в понедїлок.

З берлінських добре поінформованих кругів доносять, що сю ноту вже вчора вручено в Царгороді. Догадують ся, що Порта уступить, а коли би се не наступило, тоді треба побоювати ся далекосяглих запутанин.

„Times" оголошує в телеграмі з Берліна заяву турецького дипломата, що Туреччина не може під ніякою умовиною відступити ані Адриянополя, ні єгейських островів і що коли би навіть тепер уступила під напором держав, була би небаком приневолена до нової війни. Вкінці заявляє турецький дипломат, що Порта противить ся дальшому перебуванню вї відіоручників в Львондоні.

Після „Daily Telegraph" мала Порта відкликати своїх відіоручників з кінцем сего тижня.

„Köln. Ztg." доносить в телеграмах з Берліна, що вість про неуступчивість Порти не має для держав рішачого значіння. Своє дальше поступованє установлять держави що йно по відповіді Порти на збірну ноту. Всї щарі приятелі можуть лише дораджувати Порті, щоби не розпочинала на нової війни, бо в пій могла би наразити ся на втрату азійського стану посїдана. В інтересї отже Туреччини належало би собі бажати, щоби вість про вї неуступчивість не потвердила ся.

Урядова нота у „Fremdenblatt-і" твердить, що держави годять ся в основі на свільну інтервенцію в хосен мира, доси однак ведуть ся лише переговори що до сего, в який спосіб має ся перевести сю інтервенцію. В справі Адриянополя є держави в повній згоді, зате що до єгейських островів нема ще межі ними згоди, противно, межі обома гуртами держав є дуже значні ріжницї.

„Temps" доносить з Львондона, що амбасадор Камбон предложив на зборах амбасадорів, щоби єгейські острови відступлено Грекам, бо 1) се є бажанем населеня тих островів, 2) відповідає народній основи і 3) бо через се полагодить ся подїл областей межі балканьські держави.

„Новое Время" „Рѣчь" і інші часописи уважають задуманий крок держав в Царгороді акцією, прямуючою не лише до удержання мира, але також і Туреччини.

Турецка печать домагає ся задержання Адриянополя і зазначає, що Туреччина без страти часу повинна знова розпочати війну тоді, коли би держави хотїли поробити заходи в цілі відступленя Адриянополя.

„Voss. Ztg." доносить, що найближше засіданє мирових переговорів відбуде ся вже не в Львондоні, але в иншій місці. Відіоручники балканьського союзу мали заявити, що не відступлять ані на крок від своїх жадань.

Конференція амбасадорів.

Вчорашнє засіданє конференції амбасадорів трвало дві години, найближше буде в понедїлок. В париских кругах зачувати, що Росія порушить на конференції амбасадорів справу Дарданелів і предложить точну програму в тій справі. Англія імовірно прилучить

своєків до вечері засісти і бодай послухати тої радісної пісні „Возвеселім ся всі разом нині" — але чомусь не зробив того, лише до рідної загороди шкандибав, на рідний сьмітник — та коли вже не до хати, то бодай під рідну стріху, щоби хоть перестояти на рідній ниві тую велику хвилю. Він чув навіть в своїм серці якийсь таємний голос, що заєдно кликав: ходи — ходи — старче! — бо тобі нині там вже і належить ся спочити...

А в хаті сьвітить ся. Но не так то ясно, як за давних часів, коли ще жила Тевдоса. О, вже і страви в мисках на столі, невіста біля печі, а менші дїти позасїдали поза стіл тай таракхають ложками. Лпш — він — чомусь не сїдає і найстарший вонучка добрий его Петрусь, що нераз вставляв ся за дїдом, та подав кусянк хліба. — Видно, якась грижа обох їх томила, певно нелюдський син пригадав собі молодий вік і хотїв нині до сьвятої вечери, мабуть, не мало вже випив, то таки черва не міг затроїти. Може і жалував свого страшного дїла, та чи вже не за пізно.

— Няню! я за дїдом піду глядати — Василь нанашків казав, що нині були в селі. Ти не добрий няню, я з тобою колись так робити не буду...

Тї слова доброго вонучка мов гадина в саме серце вжалили недоброго сина. Він як божевільний схопив ся і вилетїв на двір. Студений вітер, метелиця — що заєдно по лиці билв, опам'ятали его, він пристанув, і яв чо-

гось наслухувати. Ось і чув — щось в „пеленів" під стїною хати видає страшні стони, харчить! Що се! не вжеж то мій бідний старенький няню тут кінчить житє?

І не прийшли до хати... Нянюсю! дорогий няню! — просимо до хати, до сьвятої вечері... Люди добрі! ратуйте!

Вибігла невіста, вонучка... Так, то їх дїдо, зайшов на сьвятїй вечер. Збігли ся і сусїд тай ввесли вже скостенїлого Ваня до хати. А в хаті настав страх і крик великий — дїдо прочунав. Не плачте дїти, не плачте мої любі вонучатка — я вмраю; та добре тільки, що хотїв в своїй милій хатині.

Син і невістка припали до студених коствий і плачучи яли благи милосердя, прощєня і пощадї у старого няня. „Простїть нам няню! — даруйте — ми вже по вік вас шанувати будемо. Не проклинайте грїшників нещасних!"

А няню підніс лише здеревїлу руку, і тивхенько промовив. Та — я вам прощаю — мої дїти — бо в мене любов вітдівська для вас була за велика — коби тільки Бог милосерний простив вам.

Але того всего таки не було треба. [за хвилю нестало доброго дїда а молодий Квочка збожеволїв нещасний. Та тільки не знати, чи добрий Петрусь додержить слова.

Ропиця руска, 24. грудня 1912.

На Ялинку

є много дарунків але нї оден не дає такої приємности, як

АНГЕЛИКОВИЙ ГРАМОФОН

Йосифа Векслера

Ангеликовий грамофон дає вічну приємність і є найкрасшим дарунком на кожде сьвято. Ангеликовий грамофон є найідеальнішим дарунком на Ялинку, забавляє старих і молодих. Концертний грамофон з 5 подвійними плитами т. є 10 знімком коштує 50 корон. — Імітаційні плити без марки „Ангелик" коштують 2 К. — 30.000 знімком руских, польських і межинародних все на складі. Демонстрація без примусу купна. Подекшї в ратальних сплатах. Перший красний склад Ангеликових грамофонів.

у Львові, ул. Сикстуса 2, ч. тел. 1560 — в Кракові, ул. Фльорьянська 25 і філія ул. Гродзка 71. ч. тел. 1241. — Генеральнє заступство The Gramofon Co LTD, в Львондоні.

Цінники даром і оплатно.

ся до домагань Росії, бо Росія поробила їй в перській справі значні уступки. Вчора зачали займатися на конференції амбасадорів означеною границею Альбанії. Справа ся належить виключно до великих держав і балканські держави не мають права мішати ся до сего, що постановлять великі держави. Сі останні будуть домагати ся безумовно від балканських держав, щоби пристали на ті границі, які означать конференція амбасадорів, а пізніше європейські кабінети. В дипломатичних кругах в Лондоні зачувати, що в тій справі Італія і Австро-Угорщина є зовсім однодушні.

Росія хоронить Сербію.

Після чуток, які кружляють в Лондоні, Росія змобілізувала свою флоту на Чорнім морі і приказала їй відплисти на румунські води. З сеї нагоди пише „N. fr. Presse“, що про такі російські заарядженя добре поінформованим австрійським кругам нічо не звісно. Зате повторяють знова віденські дневники вість, пераз вже подавану, що на кораблях, які пливають в гору Дунаю, прибувають до Сербії великі числа російських добровольців. Висилають їх відтак на границю Боснії і Герцоговини. На кождім таким кораблі містять ся від 2,500 до 3,000 тих добровольців.

Чого хоче Росія?

Берлінські дневники стверджують, що Росія домагає ся в Царгороді рішучо заключеня мира і відступленя Болгарії Адриянополя і грозить зірванем нейтральности і воєнними кроками, коли би Туреччина не хотіла на се пристати.

Петербурські дневники доносять з поінформованих жерел, що відносини между Росією а Австрією є вельми напружені. На предлогу Росії в справі розоруженя відповіла Австрія відмовно і не подала навіть причин.

Болгарско-румунське непорозумінє.

Віденські дневники зазначають, що в Румунії є так велика петерпелівість в наслідок опору Болгарії що до відступленя части області, що румунське правительство хоче, не ждучи кінця мирових переговорів, вислати війська і обсадити болгарську область, о яку їй розходить ся. Завдяки однак посередництву Австрії і Росії згодило ся румунське правительство заждати ще кілька днів. Болгарія оправдує ся тим, що не може відступити області, доки сама ще не знає, що одержить від Туреччини і, що область, яку відступить Румунії, мусить бути пропорціональна до сего, що одержить від Туреччини.

Бюро Райтера довідує ся зі сторони румунського міністра Йонеску, що между Болгарією а Румунією почали ся знова переговори. Румунський посол Мізу конферував з Даневом, який відтак телеграфував до Софії. Йонеску заявив заступникови бюро Райтера, що не може ему подати подробиць наради, яка вимагає найстрогішої тайни.

Перед новою війною.

Болгарський міністер скарбу Теодоров виїхав до Петербурга, щоби просити о дозвіл, розпочати на ново воєнні кроки на Балкані і можливо заняти Царгород. Оден з будапештських банків одержав з Софії вість, що ся подорож має на цілі навязанє з Росією договору в справі наслідків можливої нової війни. Союзні держави бажають, щоби Росія заховала ся нейтрально супроти входу союзної армії до Царгорода, за що жертвують Росії свободний переїзд крізь Дарданелі. В Софії зачувати, що в случаю нового вибуху війни Болгарія не будуть нападати на лівню Чатаалджи, але полишать офензиву Туреччині і тим думають єї ослабити.

Турецке правительство побоює ся революції і тому не уступає в справі Адриянополя, хоча знає, що Росія рішила ся на вельми острі середники, щоби запобічи війні і то навіть покинути нейтральність. Думають однак, що Туреччина з konieczности послухає ради держав. З Царгорода доносять, що серед турецьких офіцирів ширить ся небезпечний заговор. Військова диктатура стає ся щораз імовірнішою. Треба числити ся

з можливістю надзвичайних випадків. Серед населеня в Царгороді панує такий самий несупокій, як в перших днях по вибуху війни. Всі домагають ся нових воєнних кроків. Однак обставини для Туреччини не є хосенні. Болгарія має під Чатаалджею 300 тисяч жовнів і тяжкі обложні армати, а Туркі лише 140,000, з сего 90,000 лихо уоружених. Арабські племена виявляють ще в додатку сепаратистичні змаганя.

Що діє ся в Адриянополі?

„Ікдам“ одержав іскрову телеграму з Адриянополя ось такого змісту: „Середників поживи і всего ми маємо доволі. Можемо ще довго видержати. Настрій населеня є дуже добрий“.

Дальша війна.

Перша грецька дивізія одержала приказ пригтовити ся до походу на Епір. Після згідних вістий грецькі війська потерпіли під Яніною тяжкі страсти. З Дібри доносять, що там вирушає дві компанії сербського війська проти Арнавтів, які витяли в пень сербську залогу. Зачувати, що Греки виявили готовість знесеня блокади Вальони і направленя знищеного кабля, коли заряд каблів згодить ся на се, щоби перестав приймати вісти турецького команданта Яніни, які переходять через Вальону.

Полагада справи консулів.

Межи австро-угорським послом Угроном, а сербським правительством уложено, щоби сьвяточне вивішенє австрійського прапора на консулаті в Прізрені вступило дня 13. с. м. В тім сьвяті візьме участь консуль Прохаска в галевім однострою і більший відділ сербського війська під проводом офіцира, який при вивішеню прапора віддасть військові почести. В Митровиці відбуде ся подібне сьвято небавком.

Просимо відновити передплату.

НОВИНКИ.

— **Календар.** В неділю: руско-кат.: Аннїзі; римо-кат.: Аркад. і Тас. — В понеділок: руско-кат.: Меланї преп.; римо-кат.: Іларія еп. — Ві второк: руско-кат.: *Новий Рік*; римо-кат.: Фелікса.

— **Дещо про наших переселенців в Канаді** пишуть нам з Ethelbert (провінція Манітоба): Вість, що Преосв. Будка приїхав на св. о. Николая до Вінніпеґу; наповнила радістю усіх Русинів-католиків. Є надія, що релігійні відступства і роздори вже устануть; збаламучені ворогами католицької Церкви фермери громадно повертають до своєї Церкви, а схизматичкі і пресвітеріянські проводирі послушались носи. Несправедливо відозвірають галицькі Поляки руский наїрід в Галичині о недостачу католицизму, що наші селяни не є добримми католиками, що до схизми тягнуть; доказом кривкої католицької віри є Канада. Пятнацять літ добивали ся своїх сьвящеників, пятнацять літ ждали на свого Епископа, пятнацять літ зносили наруги, і переселюваня моральні терпіли від ріжного рода акатолїцких агентів, а мимо того заледво 10% покинуло свою віру, а і ті тепер жалують того і вертають до католицької Церкви. В Манітобі сей рік фермерам не дописав, але дуже зле не є. Кольонія Ethelbert, в якій недавно поселив ся о. М. Кінаш, національно держить ся дуже добре. При сегорічних громадських виборах вибрали свого віята, своїх радних, свого муніципального секретаря і мають учителів самих Русинів. Членів католицької Церкви в самім Ethelbert-і буде до 100; а в прочих кольонїях, що валежать до муніципалу Етельбертського, буде поперх 200 — так що парохія о. Кінаша числить що найменше 300 фермерів, а душ більш дві тисячки. Коби лише учитель троха приваїніше відносили ся до сьвящеників і до кат. віри та в місто держати ся алямки пресвітеріянської, ішли з народом, то всьо було би гаразд, і много доброго можна би для свого народа зробити. Та є надія, що учительство зрозуміє, що против води годї плисти і в народній праці піде рука в руку зі сьвящениками. Молодіж і діти морально дуже занедбані, бо старі дихають тим, що винесли зі старого краю, а молодіж росте

без науки релігії, без катехизму, без сповіді і здичіла. Наші фермери вже приходять до себе; видобувають ся з довгів, розвели много гарної худоби і як покинуть пиянство, то за кілька літ піднесуть ся матеріально дуже добре. Земля в Манітобі добра, а підсоне ліпше як в Саскачевані. До „кравих“ сьвящеників горнуть ся і суть для них прихильні, помагають їм много і чують ся вдоволеними, що мають свого кравого сьвященика. Праця сьвященика тут дуже тяжка, бо вічно в дорозі по кольонїях, але бодай успішна, і се додає охоти до ревної праці місіонарської. Манітоба майже ціла українська, москвофілів мало, а найзагоріліші схизматики то наші... Лемки. Сокальщина дає також не мало перевертнів. Вкінці додаю, що сегорічна зима в Канаді на сїг скупенька, але мороз тиснуть, що годї на сьвіт показати ся. — *М. К.*

— **Др. Антін Гарасимів**, адвокат в Стрию, видав против соймового посла, о. Остапа Нижанковського відкрите письмо, в яким підніс цілий ряд замітів против єго „родиної“ господарки у фінансових та культурних інституцій в Стрию. Не висказуємо про сї заміти своєї гадки, бо радї би ми вперді вислухати відповіди о. Нижанковського. Зазначимо хіба, що видванє „фамілії“ на всякі платні становища є прикметою національних демократів не лише в Стрию. Є приміром у нас одно парцеляційне товариство, яке ніколи великих інтересів не робило, та супротив теперішного застою ледви чи так скоро їй робити буде. А однак „фамілія“ визначила директорови сего парцеляційного товариства річну, сталу платню в квоті 7,200 корон, а крім сего зобовязала товариство, що оно не сьміє своїх справ поладувати деінде, лише в адвокатській канцелярії сего директора. В додатку визначено директорови по 30 корон денної дьєти, коли він в справах товариства виїде зі Львова. Протестував вправді против такого рішеня один член надзираючої ради, але він є „християнським-суспільником“ і єго голос розбивав ся о тверду постанову „фамілії“, розкидати добром не своїм... І побіч компан парцеляційного товариства заложив директор адвокатську канцелярію, та в додатку спровадив ще одного „фаміліянта“ до помочи... Або є у нас одно фінансове товариство, що на пять урядників має аж... нятьох директорів. Двох з них в інституції нічого не робить. Один політикує у Відні і там сповняє точно свої обовязки, але другий байдаки збиває та є великим патриотом. Вибрав ся він вправді на адвокатуру, але роздумав ся, бо в адвокатській канцелярії треба робити тай на 10 тисяч корон річно треба нагарувати ся... Нема то над „фамілією“! І без потреби др. Гарасимів так дуже гніває ся!..

— **Жертви готівкою** не звільняють нікого від обовязку жаданя купонів У. Т. П. і уживаня товарів з маркою У. Т. П.

— **Військова бранна.** Віденські дневники доносять, що сегорічна військова бранка зачне ся в Австрії і Угорщині дня 1. марца.

— **В університетській справі.** В справі польскости львівського університета не лишила ся гогаду також львівська політехніка і краківський університет. Професори і доценти львівської політехніки і краківського університета ухвалили на оновдїшних зборах резолюцію, в яких, признаючи небезпеку для польскости львівського університета, прилучають ся „вповня“ до становища польських професорів львівського університета і рішучо застерігають ся (сенат крак. унів.) проти всяких змагань з чужої сторони (роз. правительства), що стремлять до утравкізації львівського університета. Домагають ся отже, щоби в відручній письмі був виразно стверджений польський характер львівського університета також на переходовий час, т. є аж до дійсного повстаня укр. університета.

Віденські дневники доносять, що найблизша конференція президій українського Союзу і польського кола в університетській справі відбуде ся в неділю дня 19. с. м.

„N. fr. Presse“ подає про переговори в справі українського університета такі інформації: Що до усталеня осідка будущего українського університета гадки поділиви ся. Польські послы з західної Галичини годять ся на Львів, чому знова противні польські послы із східної Галичини. Крім сего домагають ся Поляки ствердження польського характеру львівського університета на переходовий час аж до утвореня українського університета. Вкінці спірною точкою є се, що Поляки домагають ся, щоби цїсарське письмо в справі

українського університета було видане аж по урухомленю галицького соїму, на що не хотять згодити ся Українці.

— **Рускі оселі в Парані.** „Місіонар в Бразилії“ так пише дальше про наші оселі в бразилійській Парані:

10 км. від міста Унійон да Вікторія при головній дорозі, що веде до Пальмас, розложила ся вже більша тай визначніша руска оселя Антоніо Кандідо. Другу частину наших людей, що приїхали в тім самім році т. є 1896., ряд примістив саме на оселі А. Кандідо. Виїхавши з Гамбурга, не задержуючи ся довго в Рїйо — але прибувши до Паранагу, через Куритибу — порт Амазонас, звідти водою до Унійон да Вікторія — прибули на самого св. Петра 1890. на кольонію А. Кандідо. Тут осіло 120 руских родин і 30 польских. Суть тут люди з ріжних повітів: тернопільського в Острівця; рогатинського (Бурштин і Ковлів), товмацького (Петрилів), равського, терембовельського (Дарахів), золочівського і збарського. Коли приїхали наші переселенці, не лишили ся довго у бараках, бо шакри вже мірено і люди осідали на визначених їм землях. Перший руский сьвященик, що сюди прибув, о. Мартанюк. Правда, був і о. Волянський; але вертаючи з Жангади переночував тільки та поїхав у місто; о. Мартинюк задержав ся довше, повертаючи в місці жангадкої. Крім землі, що її вимірила губернія руским емігрантам, наші люди закупили до 50 шакрів від ріжних Бразилїян, що мали свої землі на кольонії, або близько неї. Шакри на кольонії А. Кандідо добрі, ціна пересічна 10 акрів 1,000 мільрейсів. На кольонії таки при самій головній дорозі, що веде до Жангади і Пальмас, закупила громада площу і на вій 1906. поставила гарну церкву. Не велика она. бо 14 м. довга, 7 м. широка — вся з амбуя. Будовою церкви занимали ся горячо о. Ігумен М. Шкірпан. Від сего часу люди мають вже свою сьвятиню, де сходять ся в неділі і сьвята на богослуженя. Мальовило гарне, се робота Українця з під Києва, що осіє в Унійон да Вікторія, в. Михайла Чайковського. Виїшовши у сей Божий дім, бачить ся і відчуває ся серця вдячних, жертволюбних кольонїстів, що хоч малі числом, подбали про гідну, гарну сьвятиню. Ми кажемо, що сю церкву побудувало, прикрасило мале число кольонїстів, бо хоч ціла кольонія числить 120 родин, на жалі і тут вже від хвилі будови церкви, наїрід розбив ся на 2 табори. Часть кольонії на перекір поставила собі білі стаціі Легру другу церкву. Не треба вже більшого роздвоєня, яке саме стало ся єтсим нерозумним кроком відірванях, розлучених кольонїстів. Церков окрема, школа віддільна — а кольонія мала, якжеж можна подумати про поступ, коли сила роздвоєна. Але є надія в Бозі, що цей колиєс приїде до злуки, згоди і роздвоєний наїрід злучить ся в одну силу і буде одно серце і одна гадка у всіх кольонїстів в Антоніо Кандідо. В неділі і сьвята рано і вечер сходять ся люди у церкву і під проводом місцевого учителя п. Филипа Кобрина співають утрєню, вечерню — читають спільно „Місіонар“, побожні книжки і т. п. І треба признати, що народ спішить у свою хорошу сьвятиню, держить ся Бога — та розвиває ся у нього і просьвітне житя. В р. 1909. побудували таки біля церкви гарний будинок шкільний 9 м. довгий, з амбуя. Дітвори шкільної під сю пору 35; вечерами відбуває ся наука для старих. Тут мусимо зазначити публично, пильність і ревність та совістну дбайливість місцевого учителя п. Ф. Кобрина, біля подаваня науки тамошній дітворі. Се чоловік, що має вже до сего вроджений дар. Впрочім вислухати відповідей дітвори вистарчить, щоби виробити собі як найлучший осуд про веденє школи. Тепер саме тамошні кольонїсти роблять заходи, щоби їх учитель дістав платню рядову. В р. 1904. основано за почином о. Ігумена М. Шкірпана товариство ім. Котляревського. Членів 56, головою п. Пили Терешка. Як молодіж так і старі пильно читають книжочки, які товариство спроваджує в Києва або зі Львова.

— **Італійський виділ в Терсті.** В школі Ревотелля в Терсті отворено вчєра італійські правничі курси викладом проф. Венуссія. По викладі студенти уладили демонстраційний похід по місті.—Отворенем курсів вчєсти поладнано справу правничого виділу італійського в Терсті.

— **Хто уживає товарів з маркою У. Т. П.**, починає ся до піднесеня поваги Товариства і піднімає жертву фабриканта на рідну школу

Винимане вкладок ощадности в Чехох. З виданого тепер виказу руху вкладок в чеських шадничих касах і банках виходить, що з тих інституцій винято загалом в останніх місяцях 328 міл. корон. Найбільше втратив Ustřední Banka 96 міл. кор., далі осередній банк німецьких кас ощадности 62 міл. кор.

Число слухачів на львівському університеті. В зимовім півроці 1912/3. записалося на львівський університет 5.567 слухачів. На поодинокі виділи припадає: на богословський 359, правничий 3.385, лікарський 640 (в тім 106 жешчан) і на філософський 1.183 (в тім 405 слухачок).

Справа італійського правничого виділу. Пос-Рознер, референт підкомісії що до італійського правничого виділу, згадає в своїм рефераті про заложенє італ. висшої торгової академії замість італ. правничого виділу в Терсті. Сю думку перший підвіс проф. Вальднер; Італійці також признають більшу вартість торгової академії чим відокремленого правничого виділу. Значіне такої школи є тим більше, що в Австрії доси нема висшої торгової академії, як прим. в Монахові або в Кольонії. Висша торгова академія в Терсті була би відповідніша чим у Відні і не мала би політичної марки, а лише чисто педагогічну. Мівістер просвіти Гуссарек заявив ся також за торгового академію, але зазначив, що рішачий голос в тій справі мають Італійці. Італійські члени підкомісії заявили ся за правничим виділом, а підкомісія і мін. Гуссарек прийняли сю гадку.

Арештованя русофілів в Сокальщині. „Прик. Русь“ доносить, що жандармерія арештувала в понеділок перед Різдовм многих селян в сокальським повіті, під замітом шпигунства і москвофільської агітації. В Ковотопах арештовано селянина Кирила Головку і відставлено его безпроволочно до слідчого арешту в Сокалі. В Теляжів, звісним гнізді русофільства, арештовано Стеф. Пінка, Мир. Пінка, Ів. Дядика, Н. Якимчука і інших, всіх за ширене православя. В Войславичах арештовано Дан. Юзву, який перейшов на православя. В інших русофільських селах Сокальщини жандармерія веде слідства.

Побільшенє етату красового виділу. Красовий виділ ухвалив предложити соймови начерк побільшеня стану урядників концептowego виділу.

Віспа в Терсті. Межи боснійськими переселенцями, що в числі 789 вертали на кораблі „Сармен“ з Сопуня, появиля ся віспа. Доси лучило ся 9 випадків, з сего 2 смертні. Коли корабель „Сармен“ прибув до Терста, відвезено хорих прямо з корабля до морского шпиталя св. Вартоломея, а всім иншим переселенцям прищиплено віспу, корабель дезинфекціоновано і заряджено над ним 14-дневну карантану.

Кольпортана. Одна з віденських кореспонденцій дізнає ся, що правительство наміряє завести кольпортажу, се є продажу часописий на улицах на основі адміністративного розпорядка.

Кутя в Сербів. Одна париска часопись подає п. н. „Різдово у Сербів“ отсі подробиці про сербські Різдяні звичаї і віруваня: Сербя, як всі Словяни дуже побожні, обходять підчас Різдяних свят цікаві звичаї, що ся гають у них певно передхристиянських часів. Найоригінальнійшим є у них звичай киданя куті. Іменно мати родини приготовляє з дочками мішанину з пшеничної мукки, меду, конфітур і порічок і пече з сего велике тісто. Опісля батько родини, або господар дому бере жменю сеї липкої страви, виробляє з неї кульки і кидає в стелю. Если кулька причепить ся стелі, є надія щастя і добра для родини, еслиж відпаде, то належить сподівати ся великих нещастя.

Оповідісти.

З Тов-а ім. П. Могили просять нас, подати до відомо, що заповіджений ряд вкладів у Львові, який мав зачатися завтрішної неділі викладом проф. д-ра Маковея, поки що не відбуде ся, бо виділ „Рускої Бесіди“ відмовив салі.

Крамарско-касовий курс в Цішанові, який уладжує тамошна філія „Просвіти“ розпочинає ся дня 15. січня і тривати буде по день 14. лютого с. р. На тім курсі буде подавати ся усякі предмети фахові потрібні кождому, хто веде читальняну та спільну крамницю або кредитове товариство. Зголошеня о при-

няте на курс приймає канцелярія філії тов-а „Просвіти“ в Цішанові.

Зміни і відзначеня в львівським судівництві. В персональнім складі львівського висшого судівництва зайшли деякі зміни. І так: над-прокуратор Гінде переходить в стан супочнику, радник Двора Маліна з найвисшого трибуналу іменованій державним надпрокуратором у Львові, прокуратор Барт одержав кавчлерський хрест ордера Леопольда, апеляційний радник Оганович ордер Зелізної Корони III. кл., а радник Рибицький одержав титул і характер радника висшого кр. суду у Львові.

Кваліфікаційні іспити на учителів шкіл народних розізначуть ся перед іспитовою комісією в Станіславові дня 10. лютого; річинець вношеня подань до 31. січня.

Телеграми

з дня 11. січня.

Живець. Нині в полудне відбуло ся вінчанє архієп. Мехильди, дочка архієп. Кароля Стефана, з кн. Ольгердом Чарторийським.

Лондон. Бюро Райтера доносить, що в дипломатичних кругах проявляє ся несуючій з приводу опору Туреччини і з причини гризлого непорозуміня межи Румунією а Болгарією.

Відень (ТКБ). „Militär Corr.“ є уповажене на до запереченя вістей дневників про мниму віддачу німецької ескадри Середземного моря під команду австрійської маринарки.

Берлін. „Local Anz.“ доносить через Петербург, що в цілім Китаю зростає що раз більше протиросійський рух. Однак проти сего виступає предсідник китайської републики і всі правительственні круги, які не бажають собі вибуху війни з Росією в теперішній хвилі.

Телбріс (Пет. Аг.). Гол. губернатор Саша ед Давлеє подає ся до димісії. В ноті до гол. російського консуляту заявив, що з причини положеня витвореного через заграничні впливи, не може полишити ся на своїм становищі без попертя.

Петербург. „Н. Время“ звиває правительство, щоби від 1913 р. завело в Росії грегоріанський календар, через що ухилить ся чинник, який відділяє Росію від Європи.

Царгород (ТКБ). Кружляючі тут чутки про масові арештованя з причини викритя тайного комітету є пересадні.

Царгород (ТКБ). Зачувати, що одна американська фінансова спілка старає ся о дозвіл на тютюновий монополє на тих самих условиях, що і француска спілка. Нова спілка жертвує позичку 4 міл. франків.

Білгород (ТКБ). (Урядово). Вість дневників, наче би болгарський премієр Гешов виїхав разом з предсідником Пасічом з Ніпу, а Гешов задержав ся в Білгороді, не годить ся з правдою. Чутки сї повстали імовірно в злучі з приїздом болгарского міністра скарбу, Теодорова.

Білгород (ТКБ). Пасіч, який провів съвѣта в Скопльє, вернув до Білгорода.

Господарські, промислові і торговельні вісти.

Тижневий звіт

Торговельної і промислової палати про ціна збіжя і продуктів у Львові від 30. грудня 1912 до 5. січня 1913.

Table with 2 columns: Product name and Price per 50 kg. Items include: Пшениця, Жито, Ячмінь броварняний, Ячмінь на папу, Овес, Кукурудза, Гречка, Горох до вареня, Горох на папу, Бобик, Конюшина червона, Конюшина біла, Конюшина шведска, Тимотка, Ріпак зимовий, Насіне конопл., Хміль старий, Хміль новий.

Перше і одинокє Руске Товариство Взаїмних Обезпечень на житє і ренти

„КАРПАТИЯ“

Почетний президент: Гро Ексцеленція митрополит Андрей гр. Шептицький.

„Карпатія“ вибудована на найсоліднійших основах.

„Карпатія“ приймає обезпеченя на житє у всіх найдодатливіших комбінаціях при найкориснійших условиях: на дожитє, посмертні капітали, посаги і ренти.

„Карпатія“ дає обезпечення великі користи, які може дати ніякий инший стан техніка обезпечень на житє і солідне, оглядне діловодство

„Карпатія“ основана на взаїмности і має на увазі лиш хосен своїх членів. Чисті виски вертають ся яко членські дивіденди.

„Карпатія“ видає поліси, які по трилітнім тривку стають неоспоримими і незападальними.

Нема жадного иншого руского асекураційного товариства на житє лишє одна, одиєсінська „КАРПАТИЯ“. Обовязком кождого руского Русина є підпирати лишє своє асекураційне товариство і обезпечуватись лишє в „КАРПАТИИ“.

„Карпатія“ передає всюди спосібним і ретельним людям по містах і селах свою агентуру.

Найпевнійшим способом ощадности є обезпеченє житєня. Кождий хто хоче забезпечити своїй родині красшу будучність, своїм дочкам посаг, або собі удержанє на старість, най обезпечує ся на житє в „КАРПАТИИ“.

Короткий час своєї діяльности „КАРПАТИЯ“ здохнула собі загалну репутацию і довіре навіть в чужинцях, та за короткий час свого істнованя позискала 1495 внесків на суму обезпеченя 5.124.300 К, з того виставлено 118 поліс на загалну суму обезпеченя 3.595.500 К з річною премією 163.666 К 3а53 с.

Близні інформації що до обезпечень і агенцій уділяє Філія товариства у Львові, ул. Руска ч. 18 коло „Дністра“. Філія приймає також зголошеня внесків на обезпеченє на житє і ренти. (449)

Асекуруйте своє майко від огню

В „Дністрі“!

Кождий Русин повинен асекуровати ся від огню, щоби на случай пожежі не понести страги, бо достаток одиєсінці то добробит цілого народу.

Кождий Русин повинен асекуровати ся тільки в рускім товаристві взаїмних обезпечень „ДНІСТЕР“

Нема жадного иншого руского товариства асекураційного, тільки один „ДНІСТЕР“

„ДНІСТЕР“ рахує найдешевші оплати заобезпеченя селянських будинків.

„ДНІСТЕР“ звертає кождорічний чистий зиск своїм членам; на рік 1911 вивносять зворот 10%.

„ДНІСТЕР“ оцінює та виплачує шкоди по огни скоро і ретельно, а до комісії запрошує все двоє господарів на одніятелів.

„ДНІСТЕР“ дає підмоги руским школам і бурсам, де виховують ся селянські діти.

Люди асекуровані в „ДНІСТРИ“ можуть дістати позичку у всіх великих банках і в Товаристві взаїмного кредиту „Дністер“.

Власні фонди „Дністра“ вивносять з кінцем 1911 року 3.353.305 корон.

„ДНІСТЕР“ приймає обезпеченя на житє у всіх догодних комбінаціях (на дожитє, посмертні капітали, посаги, ренти).

В „ДНІСТРИ“ можна обезпечити від крадени з вломом дняжності всякого рода, а товариства кредитові готівку, цінні папери і векслі за дешевою оплатою премії.

Адреса „Дністра“: Товариство взаїмних обезпечень „Дністер“ у Львові, у власнім домі ул. Руска ч. 20.

453(1-26)

Поруцає ся Впр. Духовенству торговлі робітні зварядів і риз церковних

Володимира Устенського

у Львові, ул. Руска ч. 8.

Всякі знищені зваряди і ризи приймає ся до відновленя, під гваранцією і по найнизших цінах.

На жаданє висилає ся ілюстрованій цінник оплатно.

до

АМЕРИКИ КАНАДИ

найліпше перевозить

Лінія Кунарда

у ЛЬВОВІ ул. Городецька 99.

Ціна перепаиви кораблем з Триесту до Нового Йорка III клясою 170 корон за дорослі особи, 85 К за діти понизше 12 літ крім поголовного америк. податку, який вивносять 20 корон від особи.

Уважайте на ч. 99.

ВІДІЗД З ПОРТІВ:

Панонія з Триесту 30. січня.

З ЛІВЕРПОЛЮ:

Найскорші і найвеличавійші пароходи на сьвітї:

Люзітанія, дня 25/1 15/2 1913.

Мавретанія, 1/2, 22/2 1913.

Перший український гуртівний склад паперу приладів шкільних і канцелярйних, склад галвантерні, виробів гуцульських, швейцарських і різьби

СОЮЗНИЙ БАЗАР

Львів, ул. Руска 20.

великий вибір рам і образків святых і славних людий, письменників і музиків. Окази укр. штуки народної. Вироби пацьоркові, гердани і т. и.

ПЕРФУМИ

французкі і англійські, правдива вода кольоньска, кальодонт до зубів, мила туалетові і до голєня.

Заступство на Галичину книг торговельних марки „Optimax“.

ПАПЕРИ

канцелярйні, концептові, коверти у всіх форматах (на жаданє з друком).

КІЛІМІИ в найбільшій виборі, правдиві косівські вовняні.

ВІДЗНАКИ СОКІЛЬСЬКІ

Коралки до виробів коралєвих.

Пера, олівці, папір з маркою „Рідна Школа“.

Замовленя з провінції полагоджує ся відвортною поштою.

ЦЕРКОВНА ТОРГОВЛЯ „ДОСТАВА“

Львів, ул. Руска 20, — Станіславів, ул. Смольни Перемішль, Ринок 26.

Удержує найкращий вибір всяких церковних річий. — Злучила найлучших артистів для виготовленя іконостасів, престолів, кивотів і др. Приймає у Львові золоченя чаш і всякі напражни. Здала доси загалні признаня. 366(80сс)

Накладом Piusverein-у появили ся гарно виконані ілюстровані переписні листки з малюнками артиста-маляра Асмана, які представляють найбільше займаючі сцени з другої турецької облоги Відня.

Сї листки висилає

Kanzlei des Piusvereines, Wien, I. Bäckerstrasse 9.

по 1К 60 с за серію (20 листків) разом з почтовою оплатою. Поодинокий листок коштує 10 сот. Замовленя належить висилати на висше згадану адресу.